

[Tove Lindbo Larsen]

litikere i forliget har sagt at arbejdstidsnedsættelsen er. Det reelle er, at man i denne 2-årige overenskomstperiodes sidste 3 måneder har én times arbejdstidsnedsættelse. Hvor er de radikales daglige arbejdstidsnedsættelse blevet af? Er det de daglige 12 minutter, det drejer sig om med dette lovforslag?

Men tilbage til lovforslaget om begrænsning i stigninger i avancer og priser. Læg mærke til, at det er begrænsning, det er ikke et stop for priser og avancer. Der er mange svage punkter i forslaget. Lad mig nævne nogle af dem: offentlige virksomheders salg af varer og levering af transport- og tjenesteydelser omfattes ikke af lovforslaget. Det vil sige, at takster kan stige uhæmmet til skade for lønmodtagerne. Forsikringselskaber, banker og sparekasser kan sætte takster og gebyrer i vejret, og der er heller ingen tvivl om, hvem det kommer til at ramme.

Hr. Flemming Hansen omtalte lovforslagets bestemmelse om afskrivninger, § 1, nr. 3. Jeg har en anden opfattelse af den bestemmelse. Man må i priserne indregne afskrivninger efter et budget, og det vil sige, at man i virksomheden dels kan indregne afskrivningerne på baggrund af et regnskab i 1984, hvad man naturligvis har gjort, men tillige forhøje priserne med forskellen mellem afskrivningerne i det seneste regnskabsår og et budget for det løbende regnskabsår. Alene afskrivningerne i 1984 gav baggrund for afskrivninger på op imod 5 mia kr. Det er således ikke nogen uvæsentlig begunstiggelse af erhvervslivet, der er indført i lovforslaget.

Endelig er der den elastik, der hedder afskrivning på debitorer. Den er jo bekvem at have, når man skal budgettere – eller rettere: når man skal kalkulere – så kan man jo bearbejde budgettet med disse afskrivninger på debitorer.

Monopoltilsynet skal kontrollere denne lovgivnings overholdelse med sit sædvanlige antal medarbejdere, og her kan jeg komme med mit sædvanlige hjertesuk om, at ressourcerne i monopoltilsynet er svage i forvejen, og der er ingen tvivl om, at vigtige opgaver nu skal lægges til side, for at man kan administrere denne lovgivning. Det er helt sikkert, at jeg i udvalget vil spørge, hvad det er for opgaver, man nu ikke kan gennemføre, når det samme antal medarbejdere også skal administrere denne lovgivning.

Det er vel regeringens tanke, at dette lovforslag skulle være med til at skabe balance i forhold til indgrebene mod lønmodtagerne og andre, men for mig at se lider forslaget af samme skævhed som regeringspartiernes holdninger i øvrigt: forslaget er en brik til classesamfundet.

Estrup (RV):

Ligesom med andre arbejdsopgaver gælder det også for lovforslag, at der er forskel på, med hvilken lyst man tager fat på dem. Når det gælder et af de foreliggende lovforslag, nemlig forslaget vedrørende realkreditbelåning, må jeg sige, at det ikke er lysten, der driver værket her. Forslagets sigte er at begrænse obligationsudstedelsen ved ejerskifte og ved forbedring og vedligeholdelse af ejerboliger i den prisværdige hensigt at bremse forbruget og fremme opsparingen. Det kan næppe bestrides, at realkreditte, bl.a. gennem de nævnte låneformer, er med til at finansiere forbrug. Det har muligvis også en mere direkte og umiddelbar forbrugsvirkning, fordi realkreditlån ligesom pensionskasselån, men i modsætning til pantebreve, udbetales kontant. Men problemet er for det første, at man gennem restriktioner ikke blot rammer forbruget, men også begrænser det, som var den egentlige hensigt med lånene, nemlig at lette mobiliteten på boligmarkedet og at finansiere håndværkerudgifter. Dernæst, og måske værre, at begrænsninger på det organiserede kapitalmarked meget let giver grobund for det uorganiserede grå eller direkte sorte marked.

I det foreliggende lovforslag mener jeg at der er god fornuft i opstramningerne omkring långivning til om- og tilbygning m.v. Det har længe været en offentlig hemmelighed, at man ved opgørelsen af byggeomkostningerne i en lånesag var mere end liberal i kreditinstitutionerne. Der er rigeligt med eksempler på, at alt lige fra tapeter og gulvtæpper til ikke-afholdte arkitekthonorarer har kunnet medregnes og belånes. Det har aldrig været meningen, og derfor får vi nu en tiltrængt opstramning og præcisering.

Det afgørende er, at vi ikke hermed rammer beskæftigelsen inden for denne del af byggesektoren. Det tror jeg trods alt er undgået.